

זה הניחיה אהל הקודש
 נשא שרנסקי אל כפי האנשים
 אל הסוף האחרון, לא שם האיש
 את הספר שלוה אלו לאורך
 כל הדרך הקשה: "שאלני
 לחיוב את ספר התהילים שלנו
 ושקני את אבני הסוף ובריכתני:
 "הוא נעיר אסורים"

המראה ונסיקה. היכן השמש? כמעט מאחור וקצת הצדה. אם כן, אנו טסים מערבה? הידקתי את ספר - התהילים שלי בידי וחזרתי על תפילתי פעמים אחדות. במשך השעתיים הבאות ניסיתי לשכך את התרגשותי בשיחה עם שומרי. "מה מתרחש?" תבעתי שוב. הממונה הגיח מאחורי וילון. בקול חגיגי הכריז: "שרנסקי, אנטולי בוריסוביץ'. אני מוסמך להצהיר באוזניך שבפקודת נשיאות הסובייט העליון של ברית - המועצות בשל התנהגות שאינה ראויה לאזרח סובייטי, נשללה ממך אזרחותך הסובייטית וכמרגל אמריקאי אתה מגורש מברית - המועצות". ישבתי, ותרועת חוצצרות באוזני. תמיד ידעתי שיום זה חייב להגיע. ועתה נטלתי את ספר - התהילים בידי ופניתי אל מזמור ל', שזה - מכבר נמנית וגמרת שאתו אקרא בשעת שחרורי. "מזמור שיר חנוכת הבית לדוד" - כך החל. ועתה קראתי מזמור זה בדרכי לבית - שלי, בירושלים. הוספתי לקרוא מזמור ניצחון אחד אחר משנהו: "שיר המעלות. בשוב ה' את- שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ, כְּחֻלְמִים...". עם הנחיתה בארץ הקודש נישא שרנסקי על כתפי האנשים אל הכותל המערבי, גם בהיותו בפסגת חלומותיו, לא שכח האיש את הספר שלוה אותו לאורך כל הדרך הקשה: "כשאני מחזיק את ספר התהילים שלנו, נשקתי את אבני הכותל ובריכתי: "ברוך מתיר אסורים".

המבקשים לגונן עליו מהשפעות מזיקות והכריז על שביתה מעבודה עד שיחזירו לו את האוצר הנצחי שלו, את ספר התהילים. המאבק לא היה קל ולא פשוט, כלל לא. הוא נענש בהכנסה לצינוק בתנאים קשים ביותר למשך 15 יום, ובכל פעם שסירב לשוב לעבודה בטרם יוחזר לו ספר התהילים, הוחזר מיד לצינוק למשך 15 יום נוספים. כך נמשכה ישיבתו בצינוק ברציפות כ-100 ימים, ובריאותו נדרדרה עד ששלטונות הכלא נאלצו לאפשרו בבית החולים של הכלא. משהוטבה מעט בריאותו, הוחזר לצינוק, ושהה בו עוד 86 יום. אז נשפט על 'פשעיו' במחנה, ונידון לשלוש שנים מאסר בבית הסוהר שממנו הגיע למחנה, ושם הוחזר לו סוף סוף ספר התהילים. בהיותו בבית הסוהר פתח שרנסקי בשביתת רעב, מפני ששלטונות בית הסוהר סירבו לאפשר לו לשלוח מכתבים לבני משפחתו ולקבלם מהם. לאחר 110 ימי שביתת רעב, שבהם הוון שרנסקי בכוח בידי שלטונות בית הסוהר, ולאחר שחיוו היו בסכנה, נכנעו שלטונות בית הסוהר וחדשו את קשר המכתבים בינו לבין אמו. כשהגיע אליו סוף סוף מכתבה של אמו, קרא בו שרנסקי וידע כי לא ימות. "לאט, החלה ההכרה שאחיה, משתלטת עלי, על ראשי, על לבי, על כל גופי, כובד משקלו של המוות הממשמש ובא החל לעזוב אותי". וכך הוא מתאר את אותם ימים נוראים: "נטלתי בידי את ספר התהילים שלי, ובמשך ימים וללא הפסק, כשצילומי יקירי ניצבים לפני, קראתי את כל ק"ן מזמורי התהילים של המלך דוד, פסוק אחר פסוק". מזמורי התהילים תמכו בעמידתו האיתנה של שרנסקי בתנאים הקשים של מאסרו. השפעת ספר התהילים עליו, מתוארת במקומות נוספים בספרו.

יציאה לחורג

פעמיים במהלך שחרורו חשש שרנסקי שספר התהילים שנלקח ממנו, לא יוחזר לו יותר, ובעקבות כך לא היה מוכן לשתף פעולה עם מלווי ולהמשיך לקראת החופש בטרם יוחזר לו הספר: "היכן ספר - התהילים שלי? קיבלת את כל מה שאתה זכאי לקבל", ענה האינטלקטואל בטון שהפתיע בגסותו. הוא סימן לעוקבים לקחת אותי משם. מיד נשכבתי על השלג. לא אזוז עד שתחזירו לי את ספר - התהילים שלי! משלא התרחש דבר, התחלתי לצעוק: "החזירו לי את ספר - התהילים שלי!" הצלמים (שעבדו בשירות הממשל הקומוניסטי ונהגו בהתאם...) נראו כנדהמים וכיוונו את מצלמותיהם אל השמים. לאחר התייעצות קצרה, נתן לי הממונה 'ברוב טובו' את ספר - התהילים. מיד קמתי ועליתי בכבש המדרגות. במטוס המשיכו הצלמים בעבודתם עוד כעשר דקות. "אל תשכחו לשלוח צילומים! קראתי אחריהם בעוזבם את המטוס...". מקץ שנים של מלחמת התשה החליטו הרוסים לשחרר את האסיר המפורסם ביותר שלהם. שרנסקי לא ידע דבר על המאבקים למען שחרורו. כאשר באו לקחת אותו, לא הסבירו לו דבר. הוא נלקח ממחנה הכפייה, הועלה על מטוס, הועבר לכלא, שם קיבל טיפול מיוחד של ויטמינים ומזון. 'הם אוהבים לעטוף יפה את הסוהרה שלהם לפני שהם מייצאים אותה' - התלוצץ שרנסקי מאוחר יותר. בטיסה זו ממוסקבה, שנועדה להביא את שרנסקי לברלין המזרחית, הוא מתאר את התחושות והתהיות שלו - לאן מובילים אותו? "שוב נותרנו, ארבעת מלווי ואני, יחידים במטוס הענק. שניים מן העוקבים התיישבו מאחורי, בעוד האינטלקטואל והממונה פנו אל ירכתי המטוס. "לאן אנו נוסעים?" "אני לא יודע", השיב אחד השומרים.

ישוה מן המצוקה

- עמל רב הושקע בספר, אך ברוך ה' את קוצרת פרות משובחים, ומהו המסר שאת מבקשת להנחיל לקהל הקוראים הנכבד? "כמדומני שאחרי שקוראים את הסיפורים המובאים בספר 'הללוהו' מגיעים להכרה ברורה כשמש בצהריים: הכול יכול להשתנות, הישועה קרובה לבוא! בכוחם של מזמורי תהלים לשנות כל מצב, כמו מזמורה. בכוחם להביא ישועה מן המצוקה עד לגנזי מרומים. "זהו המסר העולה מאלי, ובעצם כשנתן ה' בלבי ללקט סיפורים אישיים מהחיים הקשורים לישועות בזכות אמירת תהלים, היה בדעתי לחזק את האמונה התמימה והפשוטה הזאת, האמונה בכוחם האינסופי של מזמורי תהלים, לחולל פלאים מחוץ לגדר הטבע. ביקשתי לחזק והנה נמצאתי מתחזקת בעצמי עשרת מונים, מאותם סיפורים ייחודיים ומופלאים של אנשים שפתחו לפני את לבם ונגעו במיתרי הלב הדקים ביותר עד לדמעות מתוקות שאישרו פעם אחר פעם את חסדו הגדול של ה' עמנו בכל רגע ורגע. היש חיזוק גדול מזה? "אני ממליצה בחום לקרוא בעיון את הסיפורים ולגלות את הסגולות המוזכרות בהם, כמו כן בחלק ד' של הספר מובאות בפרוטרוט סגולות של אמירת תהלים בכל עת ובכל מצב. "מעל לכל הסגולות עלינו לזכור", מדגישה אסתר בדבקות, "אמירת תהלים מקרבת את הגאולה, כמו שכתב ר' נחמן: יהודי-התהילים (אלו המרבים לומר תהילים בכל עת) ילוו את המשיח ויתנו כתר המלכות בראשו". הלוואי שנזכה ליטול חלק בהם ובקרוב נזכה לראות את בנו של נעים זמירות ישראל, משיח בן דוד, בא ומושיענו אמן ואמן

אבא, אמא ואביטל, על העבר והעתיד ועל גורל משפחתנו. יום אחר יום התפייסתי עם העבר ותחושות הכאב והאובדן שחשתי התחלפו בהדרגה בעצב מתוק ומלא תקוות. אף שנבצר ממני לבקר את קבר אבי, ידעתי כי מחשבותיי ישאוני אליו כל אימת שאתקל במזמורים נפלאים אלו. הם הקימו בלבי יד זיכרון שתישאר עמי לעד. כעבור חודשים מספר כתבה אמא ושאלה בעצתי באשר לכתובת שתיחקק על מצבתו של אבא. אין זה פלא שפניתי אל תהלים, ובמיוחד אל מזמור כ"ה, עם התייחסותו הנבואית לישראל, לאבי ואל בנו האסור אך מלא - התקווה. הפסוק היה: 'נִפְשׁוּ בְטוֹב תְּלִין וְזַרְעוּ יִירֶשׁ אֶרֶץ'.

המלחמה אל הספר

בהמשכה של אותה שנה הועבר שרנסקי מבית הסוהר אל מחנה עבודה לאסירים, אך עקב אי-נכונותו לשתף פעולה עם הק.ג.ב. הועבר לבית הכלא של המחנה. כשנה לאחר שהוחזר לו ספר התהילים, מתנת אביטל אשתו, שוב נלקח ממנו הספר בהיותו בכלא המחנה. "בתגובה על מחאותיי", מספר שרנסקי בספרו, "הופיע אצלי נציג התביעה ואמר: 'חובת המדינה לגונן עליך בכלא מהשפעות שליליות, כך שהספרות הדתית שלך הוחרמה בהסכמתנו'". שרנסקי לא נכנע לכל 'מבקשי טובתו

הדיקטטורי בברית המועצות, זו מערכת מחנות סובייטית שיעודה היה לשבור את רוחם של אסירים ברוסיה - בהם מתנגדי המשטר וגם אסירים פוליטיים - תוך ניצולם להפקת רווח כלכלי בעבור המדינה.) מה עודד אותו, את אותו צעיר לוחם, השרוי במעמקי כלאו בשעתו הקשה? "החשוב מכול היה ספר התהילים הקטן שקיבלתי למרבה המזל אל תאי, מספר שרנסקי, ביום שבו הגיע המברק, ואף ביום המחרת, לא רציתי לעשות דבר, אך אז נזכרתי בספר התהילים. פתחתיו, ומיד החלטתי שאקרא את כל ק"ן פרקי - לא אי-פעם בעתיד, כי אם אתחיל מיד. האותיות היו זעירות ביותר ועיניי החלו לכאוב משאך הבטתי בכתוב. מתעלם מהכאב, התחלתי להעתיק את המזמורים באותיות גדולות אל דף - נייר; נזקקתי לכחצי - שעה כדי להעתיק כל אחד. לאחר שנתתי לעיני מנוחה ממושכת, התחלתי בתרגום. בתחילה לא יכולתי להבין דבר. הבעיה לא הייתה רק במילים, שכן הכרתי שורשים רבים, ואחרים יכולתי לנחש. אבל לפעמים התקשיתי להבחין היכן מסתיים פסוק אחד ומתחיל האחר. כמו-כן לא הכרתי רבות מן הצורות הדקדוקיות והביטויים, אך בכל זאת המשכתי אל המזמור הבא, שבו מצאתי מלים מסוימות שהופיעו גם בקודם, ואז השווייתי ביניהן וניתחתי אותן. איני יכול לומר שהבנתי את